

свѣщеніе. Ако бы ся воспитавали така дѣца-та, приходили бы всякъ вутринъ за стиха си, какъ-то приходять за обѣдъ. Азъ сжмъ благополучень въ това, че имамъ повяче время за четенье, нежели земледѣлецъ и работникъ; понеже доклѣ пасе стадо-то ми, азъ чясто сѣдѣж на едно мѣсто, и тогава подшивамъ подстала-ты свои и на дѣца-та, и въ исто-то время изучвамъ на память чясть отъ нѣкоя главѣ изъ Св. Писаніе, което мя много утѣшява въ тѣжъ пустынѣ. Азъ знаѣж поголѣмѣ-тѣ чясть отъ Библиѣ-тѣ наизустъ; не могѣ да кажѣ подобрѣ-тѣ, зачото е тя всичка-та добра, но поголѣмѣ-тѣ. Азъ сжмъ всякога вель животъ уединень, и чясто сжмъ гладуваль; въ таково время Библия-та е была за мене духовна храна и пиенье: кога-то нужды и попеченія мя обременявахъ, азъ не быхъ знаялъ, что да правѣж, ако не бы мя подкрѣплявали и утѣшявали обѣтованія-та отъ тѣжъ священѣ книгѣ.»

«Спорядъ това ты си много трудове пренеслъ?» каза г. Ж... — «Не повяче отъ колкото друзи преносять, господине, грѣхота е да ся оплаквамъ, трѣбва да благодарѣж Бога; но попеченія сжмъ ималь много. Изволѣте самичкы да помыслите: азъ имамъ женѣ и осемь дѣца, които воспитавамъ тамъ въ онѣжъ колыбѣж, что е подъ горѣ-тѣ на единъ вѣрлекъ мѣсто отъ тука.» — «Не тая ли, на коѣж-то изъ каминя излази дымъ?» — «О, нѣ! господине,»